

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. CVII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

veritati sciens contradicat (v. g. si quis noverit Cajum Sejo debere aliquot talenta, & tamen causam ejus in judicio ita defendat, ac si illa non debeat) in grande peccatum incidet. Tantum vero abest, ut nos de veritate chiliafmi plane convicti simus, ut eundem manifestæ falsitatis & absurditatis convincere, & quod in Scripturam Sacram in multis gravissime impingat, ostendere queamus.

CVII. Postremo in Programmate Chiliafistas dogma suum sub credendi necessitate urgere inde fuit demonstratum, quod D. Animadvertens loco moveri maluit, quam à chiliafmi dogmate publice proponendo abstinere. Quis enim in rebus ad salutem indifferentibus (v. g. in dogmate de futura Judæorum conversione, ut in allato aliquoties exemplo jam maneam) ita se gerere vellet, ut ab eo publice urgendo, licet à magistratu sæpius inhibitus, non possit desistere, donec eo tandem res deveniat, ut ipse hanc ob causam loco cedere jubeatur? Illud autem factum esse à D. Animadvertente in defensione chiliafmi notum satis est, nec ipse facile hoc negabit. Multa quidem affert quibus se excuset, ac contra Serenissimi Principis edicta nihil commississe lectoribus persvadeat: Verum ista examinare non est ex ratione instituti, & relinquendum hoc illis, qui negotio ipsi præsentés fuerunt. Sufficit, quod non minus ipsi quam Summe Reverendis Dominis Collegis causam suam dicendi facultas data sit, ubi si ab isthoc intentato crimine sufficienter se purgare potuisset, procul dubio, non fuisset loco motus, quod vel inde apparet, quod ante, cū non ita manifestò criminis hujus convinci posset, liber fuit dimissus. Imo ipse D. Animadvertens, dum in culpâ hâc à se dimovendâ maxime desudat, in §. 42. talia profert, ex quibus non

solum facile patet, quod contra edictū Serenissimi Principis, chiliasmum publice defenderit; sed etiam, quod eum in tali casu, ubi ab aliis publice impugnatur & inter errores collocatur, à se defendi debere censeat, colligitur. Verba ipsius in hanc rem ista sunt: *Si vero huc res credit, an chiliasmus ille sanctus à me creditus, inter errores sit collocandus & damnandus. Tum Scripturæ veritas, quæ chiliasmum illum inculcat, defendenda omnino est, nisi scripturam ipsam violari sinam, unde, cum hæc (Scriptura) inter necessaria sit numeranda, & minister Dei omnes scripturæ apices & unumquodque jota defendere teneatur jussis Principū non tenetur, cum hæc in re non nisi Christum Ecclesiæ suæ caput, ut solum supericrem agnoscat.* Prius autem à Dominis Collegis suis factum esse conqueritur §. 41. quod illi scilicet chiliasmum publice refutarint & inter errores posuerint, unde non potuit non ex sua quidem sententiâ D. Animadvertens eundem publicè, idq; contra edictum, defendere. Hoc ipso autem iterum prodit, quod chiliasmum habeat pro dogmate ad salutem necessario. Sit enim denuo hic exempli loco dogma illud de Judæorum conversione futurâ, quod ad salutem, ut in confesso est, non est necessarium. Sit autem interdictum in certâ quâdam urbe, de illo publice aliquid doceri. Exsurgat vero alter, & publice doceat, vanam esse hujus conversionis spem & in verbo Dei nullum habere fundamentum. An autem ideo illi, qui ex verbo Dei sciunt, dogma hoc tamen verum esse, statim tenebuntur violatò edicto illud defendere? Neutiquam, cum nihil detrimenti inde fidelium animabus (quarum cura Pastori Ecclesiæ saltem est demandata) possit enasci, in dogmatibus enim ad salutem indifferentibus quicquid in utramque partem statuatur, perinde est, dummodo

ne

ne quis, quod falsum esse novit, hic defendere studeat, vel analogiæ fidei alicubi contradicatur. Hinc Minister Ecclesiæ non habebit, quod suo cœtui inde metuat, etiamsi nonnulli incipiant dogma de futura Judæorum conversione pro vano habere. Tenetur ergo hic filere ac Magistratum jussa observare; quamvis, ubi non intercedit tale edictum, alia sit ratio. Nec valet illud quod de integritate Scripturæ S. in citatis objicitur, eam scilicet impugnari, si dogma aliquod in illâ stabilitum pro falso habeatur, etiamsi ad salutem sit indifferens. Distinguendum enim hic est inter eos, qui norunt tale dogma in Scripturis S. contineri, & inter eos qui persuasum habent, illud ibi plane non habere fundamentum. Priores utiq; violant integritatem Scripturæ S. si velint dogma hujusmodi negare, non vero posteriores, aliàs enim quævis aberratio in Scripturæ S. sensu eruendo violaret integritatem Scripturæ, etiamsi præter intentionem explicantis illa contingat. Brevibus: Is integritatem Scripturæ impugnat, qui dicit: Etiamsi Scriptura doceat aliquid de conversione Judæorum, ego tamen, quicquid etiam Scriptura S. dicat, illam non credo, sed pro vanis somniis habeo: Nón vero ille, qui v. g. ita dicit: Nuspiam inveni locum in totâ scripturâ, in quo conversio hæc doceatur, unde credo illam nihil nisi merum ludibrium esse, omni Scripturæ fundamento destitutum: Quamvis posterior ille à veritate interim valde, citra voluntatem tamen, exorbitet.

CVIII. Quæ cum ita sint, judicent omnes, qui præjudiciis non sunt occupati, annon re verâ chiliasmum pro dogmate ad salutem necessario nobis velit obtrudere D. Animadvertens, etiamsi à necessitatis termino sedulo semper abstineat, eumq; hic sibi imputari